

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:
Amy Sohn
PROSPECT PARK WEST

Copyright © 2009 by Amy Sohn
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan Izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00022-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Ejmi Son

ŽIVOT
IZ SNOVA

Prevela Maja Kostadinović

Izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

*Za Čarlsa
Dvadeset miliona stvari*

Stvorila sam te da bi me pronašla.

En Sekston

Majušna ljubav

Rebeka Rouz je prema Park Sloupu osećala isto što i prema svojoj jednoipogodišnjoj kćerki Ebi: bezuslovnu ljubav pomešanu sa čestim iznenađnim naletima nekontrolisanog besa. Tog ponedeljka po podne, bes je prevagnuo. Bilo je pola tri i Ebi je spavala. Već je raspremila sudove od ručka, konačno složila veš koji je nedelju dana čučao u mašini za sušenje i provela sat vremena nad člankom koji je pisala za *Kosmopolitan*, pod naslovom „Male tajne lepote koje čuvate od očiju svog muškarca.“ Preostalo joj je samo još da se izvrne na sofu u dnevnoj sobi, ubaci DVD sa *Stanarom* Romana Polanskog i da se prepusti masturbiranju tokom scene u kojoj Polanski zlostavlja Izabel Ađani u mračnom pariškom bioskopu.

Dok se naslanjala na jastuk i tražila taj deo, trgla se jer je kroz prozor ugledala muškarca. Nije to bio mišićavi voajer koji želi da bude svedok njenog popodnevno greha, već Rahman, pakistanski moler koji voli da peva u slavu Alaha dok nabacuje malter na fasadu. Radio je i polako se spuštao niz zgradu. Donje roletne bile su spuštene, međutim, zaboravila je na gornje, što je značilo da moler može da vidi šta se unutra dešava.

Zgrada sa fasadom od mrkog peščara u kojoj su živeli Rebeka i njen suprug Teo, imala je četiri stana. U njima su bili parovi sa decom, što se može reći i za stan broj četiri, u kome su bili jedan crni gej sa dečkom i sinom tinejdžerom. Kada su Rebeka i Teo pre dve godine kupili stan, Odbor im je dozvolio krečenje, postavljanje novih tepiha, zamenu bojlera i renoviranje fasade. Sređivanje je podizalo vrednost Rebekine imovine, ali je neprekidna parada radnika ispred prozora veoma loše uticala na njenu raskalašnost. To je jedna od mana buržujskog imidža: stalno podižete kvalitet života, zbog čega je skoro nemoguće živeti.

Bilo je dovoljno osvrnuti se. Samo u Rebekinom bloku, u Ulici Kerol između Osme avenije i Prospekt park veta, tokom prošle godine sređivano je šest fasada. Da bi se sa Ebinim kolicima probila kroz Sedmu aveniju do Konektikat Mafina i prodavnice kafe, Rebeka je prvo morala dobro da se pripremi za urlik bušilica za beton. Dole na Četvrtoj aveniji svakodnevno su nicala vulkanizerske i staklorezačke radnje, pumpe i nova modernistička zdanja sa potkrovljima od milion dolara.

Nakon što je videla Rahmana, Rebeki je postalo neprijatno da se samozadovoljava u dnevnoj sobi, čak i ako bi kapci bili spušteni. Ako želi da svrši pre nego što se Ebi probudi, moraće to da obavi u svom krevetu, gde se ovih dana više prosipa bebina kaka nego druge, mnogo privlačnije telesne tečnosti. Dok je majstor na urdu jeziku pevao svojim crnookim devicama (što bi kod Rebeke uvek prizvalo sliku izudaranog ženskog lica), na prstima se niz hodnik sjurila do svoje sobe da ne bi probudila bebu u susednoj prostoriji.

Na trenutak je pomislila da bi mogla da iskoristi Rahmana za masturbaciju; bio je u ranim tridesetim i nije loše izgledao onako vitak, naočit i blistave maslinaste kože. Ipak, mada se udala za čoveka koji nije Jevrej, nije mogla da zamisli da vodi ljubav sa Pakistancem. To joj je delovalo strašno, previše je podsećalo na *Minhen*.

Zatvorila je vrata spavaće sobe, navukla zavese i uključila klimu. Tek je početak jula, ali je zbog globalnog otopljanja već trideset devet stepeni. Zavukla se ispod tamnocrvenog, debelog *kalvin klajn* pokrivača za krevet, nagnula se preko ivice i izvukla *šanel* kutiju za cipele. U dnevnoj sobi, uz stimulaciju sa DVD-ja, bio joj je dovoljan prstić sa trunčicom lubrikanta; u aseksualnoj spavaćoj sobi punoj igračaka, biće joj potrebno još nešto.

U kutiji, zajedno sa drugim igračkama, nalazio se Rebekin bledoružičasti *mini-perl* „jaje“ vibrator. Kupila ga je u seks-šopu *Tojs* u Bejblandu na Louer Ist Sajdu, pre nego što su otvorili Bejbland u Park Sloupu, odmah pored gvozdarije *Pintčik*.

„Jaje“ je bilo manje od pravog jajeta, kao veliki čep za vino. Odeljak sa baterijom bio je pričvršćen tanušnom belom vrpcom. Tokom svojih dvadesetih, Rebeka ga je koristila sa raznim ljubavnicima, na njima ili na sebi. Ljubavnik je ime koji ti muškarci verovatno nisu zasluživali. Većina njenih predbračnih veza trajala je samo nekoliko meseci ili pet-šest izlazaka. Tek toliko da oseti uzbuđenje novog seksa ili pronade zanimljivog momka. Za razliku od nekih svojih prijatelja koji su se zgražavali

na pomen seksa za jednu noć, Rebeka je u tome uživala. Po barovima Louer Ist Sajda ili u Ist Vildžu kupila bi komičare, bubnjare i scenari-
ste, obično sa prijateljicom uživajući u lovu. Mada je sam seks retko bio
spektakularan, Rebeka je volela uvertiru: izazivanje, poglede, držanje za
ruke, vožnju taksijem, prvi poljubac – koji je smatrala čistim, bez obzira
na to koliko su oboje bili pijani. Nije mislila da je seks za jednu noć jeftin
ili nepristojan. Činio joj se savršenim, jer joj je pružao priliku da priča o
sebi sve što joj padne na pamet (samouverena, šaljiva, sarkastična, veoma
tražena), i da se pozdravi pre nego što je momak dobro upozna i shvati
koliko je ta biografija izmišljena.

Rebeka nije bila ružna, ali je još kao tinejdžerka shvatila da joj je telo
privlačnije od lica. Imala je kovrdžavu kosu poput Endi Makdauel i pro-
dorne smeđe oči. Međutim, čak i kad je bila najbolje raspoložena, imala
je stegnut, besan izraz lica. Jednom je na žurki u Barnardu čula kako se
dve žene sašaptavaju da je Rebeka „pravi puterčić – ima izvanredno telo,
ali joj je lice bez veze.“

Bila je ponižena, ali je posle nekoliko minuta shvatila da je devojk
samo izgovorila nešto što je i sama oduvek znala. Lice joj nikad nije
smetalo kod muškaraca kojima je više bilo stalo do njenog tela. Skoro
da su to i podvlačili dok su joj govorili nešto kao „Grudi su ti savršene
veličine“ ili „Tako si jebeno seksi“, što je drugačije od „Tako si lepa.“ Sve-
sna svog izgleda, uvek se ponosila tim telom i u krevetu se često osećala
prijatnije nego van njega.

Rebeka se pozdravila sa *mini-perlom* kao sa starim prijateljem, pri-
sećajući se kako su ga Teo i ona nekada koristili da bi začinili seks ili se
samo zabavili. Pre Ebi, vodili su ljubav nekoliko puta nedeljno. Kad bi
se njene udate prijateljice žalile da sad dobijaju manje seksa nego dok
su bile devojk
samo bi se saosećajno zakikotala, ali bi ih u sebi sažalje-
vala, sigurna da se njoj to neće dogoditi. *Sigurno ne voliš seks*, pomislila
bi. Ili, *Zar još pre udaje nisi znala da tvog muža to ne zanima?* Čak ni
tokom trudnoće nije izgubila želju. Iznenadila se kada je otkrila da je i
Teova nepromenjena. Šalili su se da će beba morati na terapiju kada se
bude setila penisa koji je lupka po glavi.

Ali, uragan zvani Ebi, sve je promenio. Šest nedelja nakon porođaja,
pregledala ju je brkata babica po imenu Liza i rekla joj: „Možeš imati
odnose kad god poželiš.“ Na pitanje šta će koristiti da bi se zaštitila
od neželjene trudnoće, Rebeka je samo slegla ramenima i odgovorila:
„Valjda kondome.“

Te večeri donela je kući bocu hladnog *šardonea*, stavila Ebi u krevetac i pružila Teu pakovanje *lemskin* kondoma. Iznenađio ju je bol tokom seksa, uspomena na carski rez. Akušer se odlučio na taj potez nakon što se dva sata uzaludno napinjala. Međutim, Rebeka se nije obeshrabrila. Pretpostavila je da će biti potrebno još vremena i *šardonea* da bi se seks popravio.

Nekoliko nedelja kasnije, ničim izazvana, nežno ga je dotakla dok su ležali u krevetu. Sklonio joj je ruku i pogledao je nekako drugačije; u očima mu se video strah. „Ne moramo da žurimo“, procedio je i to je bilo to. Narednih meseci, mada ju je povremeno ljubio i masirao, nijednom nije pokušao da spava sa njom.

Prošlo je šest meseci otkako su vodili ljubav. Bio je to tako užasan i zapanjujuće dug period, da Rebeka nije volela da ga se seti. Suša je predugo trajala, a ona bila suviše povređena da napravi prvi korak; postali su hladni jedno prema drugom, kao dva posvađana cimera.

Razmišljala je o rastavi, ali je zbog toga brinula i bilo joj je neugodno. Mada se smatrala feministkinjom za koju su i muške i ženske potrebe podjednako važne, kao potomku jevrejske porodice činilo joj se da je razvod sramota, da je *šanda*. Znala je da je to zastarelo shvatanje, ali nije mogla da ga se otrese.

Kasnije je razmišljala da bi se lakše sa tim nosila da je bila pripremljena za Teovu reakciju. Ali među silnim brigama koje donosi majčinstvo, Rebeka nije očekivala dug celibat. Da muž odbije svoju ženu, tako privlačnu i zgodnu – to je bio razlog za snažan gnev. Zar on ne zna kakvu ženu ima? Zar stvarno misli da može mesecima da je izbegava bez posledica?

Druge mlade majke koje je upoznala žalile su se zbog dečaćke požude svojih muževa, sekirajući se što njih same to ne privlači: „Gari me je napadao još pre nego što su mi zarasli ožiljci od epiziotomije“, ili: „Posle šestomesečne kontrole, morala sam da slažem Dejva da je lekar rekao još šest nedelja.“ Rebeka ni od jedne majke nije čula barem nagoveštaj da je napaljena. U knjizi *Šta da očekujete dok čekate bebu*, nije bilo poglavlja pod naslovom „Tatin seksualni nagon: da li je mrtav ili samo uspavan?“

Neke od majki koje su se žalile da ih muževi proganjaju, bile su debele i zapuštene. Rebeka bi slušala njihovo jadikovanje, zapanjena što još postoje muškarci koji ih smatraju poželjnim. Sa svojih sto sedamdeset centimetara skinula je višak kilograma odmah posle porođaja. Nekad je nosila prsluče broj dva, a sad su joj grudi procvetale do trojke. Nije

imala strije na stomaku, za razliku od drugih žena iz plivačkog kluba *Beba i ja*, koje je sretala u garderobi *Istern atletika*, sa krivudavim crvenkastim ožiljcima na oblinama. Njoj se čak i ožiljak od carskog reza nalazio ispod linije bikinija.

Uvek je u seksu uživala više od Tea, ali nikad je nije odbio. To joj se dopadalo; volela je da preuzme inicijativu, ubeđena da će ga naterati da se ukruti za samo nekoliko sekundi.

Teo i ona upoznali su se u decembru 2003, na rođendanskoj žurki kod zajedničke prijateljice. Rebeka je upravo napunila trideset jednu godinu, i mada nije ludela za brakom poput većine njenih prijateljica, osećala je da je već spavala sa svim pametnim, umetnički nastrojenim slatkišima južno od Četrnaeste ulice i pitala se kada će upoznati nekog novog.

Stajala je kraj stola sa pićima kad je Teo prišao i našalio se kako niko još nije otvorio *mauntin dju*. Nekako je delovao smotano. Odmah je videla da mu je zapala za oko i da se iz sve snage trudi da flertuje sa njom i da bude zanimljiv. Rebeki je to delovalo veoma ljupko nakon gomile veza za jednu noć i tipova koji se baš ne bi mogli nazvati njenim momcima. Teo je želeo da joj se udvara, a ona nije mogla da se seti kad je poslednji put tako nešto doživela.

Veza je vrlo brzo postala ozbiljna. Već u aprilu uselio se u njen stan na Petoj aveniji u Sloupu. Teo je bio arhitekta, zreo i zadovoljan, ni nalik *hipsterima**. Bio je prava suprotnost razmaženim jevrejskim momcima, koji su u posetu roditeljima uvek nosili gomilu veša za pranje. Teo je bio usamljenik, nezavisni BPASP** kojeg je odgajila samohrana majka i koji je veoma rano naučio da se brine o sebi. Na njihovom prvom zvaničnom sastanku nakon žurke, pozvao ju je u svoj stan u Louer Ist Sajdu i napravio četiri različite pice, tartar od tune i hrskavu pitu od jagoda i rabarbare.

Tamnokos i kratko ošišan, podsećao je na Klarka Kenta. Za razliku od bubnjara i komičara, Teo je imao pravi posao, mada je u vreme kada su se upoznali bio mlađi asistent i jedva spajao kraj s krajem. Poznavao je svet i dosta je putovao. Nakon što je diplomirao na *Harvardu*, radio je u Madridu za Rafaela Monea. Njegov jednosobni stančić bio je zakrčen originalnim modernističkim komadima nameštaja, poput stočića Karla

* *Hipsteri* – supkulturna grupa koja se trudi da izgleda nemarno i nezainteresovano za stvarnost. (Prim. lekt.)

** *BPASP (WASP)* – Belac, protestant, anglosaksonskog porekla. (Prim. prev.)

Molina i dve rasparene *ejms* stolice, koje je kupio na madridskom buvljaku El rastro. Rebeka je odrasla u predgrađu Filadelfije, u kamenoj kući čiji dekor nije menjan od ranih sedamdesetih. Divila se Teovom smislu za estetiku, i što je još bitnije, divila se činjenici da ga je samostalno razvio.

Nakon što ju je zaprosio u svojoj omiljenoj zgradi Liver haus i stavio joj verenički prsten svoje bake, razdragano je počela da iščekuje ono što sledi. Prošle su njene divlje godine i bila je spremna za dvojac. Obožavala je sve što su Teo i ona radili zajedno. Odlazili su u muzeje i galerije, u krevetu jedno drugom naglas čitali Bernarda Malamuda* i posećivali etno-restorane u Kvinsu. Bila je uverena da će čak i nakon što dobiju decu, sve ostati isto – njegova potreba da se brine o nekome i njena potreba da bude obožavana – da će to biti lepak koji će ih držati na okupu. Teo će biti divan otac. Očigledno je bolji kuvar, ali takođe je znao kako se koristi čekić ili briše pod. Naravno da će znati šta da radi sa bebom. Ona može da se pozabavi dojenjem i da mu prepusti sve ostalo. Ali nije ni sanjala da će se toliko okrenuti bebi da će zaboraviti na svoju suprugu.

Sada, nakon svih ovih meseci odbijanja, njena razmišljanja kretala su se od brige da mu je suviše ružna do jarosti zbog toga što je svoje ponašanje smatrao normalnim. Još pre njenog materinstva znao je koliko joj je seks bitan; da li je moguće da je iz nekog razloga zaključio da se to promenilo? Ili je sve to smislio još pre tri godine, na onoj večeri kad joj je rekao da bi mogla da ga vara?

Ovaj udarac zadao joj je u stanu Lise i Kevina Solmsena u Kerol Gardensu. Posle godinu dana braka, mislila je da su Teo i ona bili istinski srećni, blaženo ošamućeni iz različitih razloga, ali u izmaglici nove, zajedničke ljubavi. Ona je bila viši urednik magazina *El*, a on je radio u projektnom birou *Blek i Marden* u Trajbeki. Ostali gosti bili su uglavnom umetnici ili su radili u izdavaštvu, sve parovi, a neki su imali i bebe. Svi su žvakali prekuvanu patku i opijali se čileanskim *merlotom*. Nekako su u razgovoru stigli do braka Klintonovih, što je prirodno dovelo do diskusije o tome šta je prevara.

Rebeka je uživala u duhovitoj opasci, kada je inače povučeni Teo spustio čašu i rekao: „Ne bi mi bilo bitno ako bi me Rebeka prevarila sa drugim muškarcem – ukoliko se ne zaljubi. Mislim, ako tu nema nikakvih osećanja, baš me briga da li njenu pičku liže neki biznismen iz Sent Luisa.“

* *Bernard Malamud* – američki pisac romana i kratkih priča. (Prim. lekt.)

Ostali parovi zapanjeno su ćutali. Rebeka je podigla obrvu i rekla: „Izvinite me, idem samo da rezervišem let“, posle čega su svi zaurrali od smeha.

Uprkos tome što se odlično snašla, bila je šokirana. Zašto je to javno izrekao? Ako čovek voli ženu, zar se ne bi razbesneo pri pomisli da bi mogla da završi u krevetu sa drugim? Kakav bi to muškarac (osim ako nije bogalj) smatrao da je u redu što mu žena švrlja? Nije mogla da proceni da li je u pitanju razmetanje („Ovo je blef; moja žena me ne bi varala zato što me obožava“) ili je bio iskren. Najzad se odlučila za prvu mogućnost, pravdajući njegovu izjavu crnim vinom i sitnim satima.

Međutim, u poslednje vreme sve više je razmišljala o metafori zvanog Sent Luis. Kao da je Teo nekako znao da neće biti u stanju da je zadovolji i da je iskoristio pripito čavrljanje tokom večere kako bi joj ponudio izlaz.

Da bi imala aferu, potreban joj je neko, a u Park Slobu*, gde su svi muškarci bili kao kastrirani, to je izgledalo nemoguće. Većina muškaraca iz Park Sloupa nije je privlačila, ali je samo njih viđala, pošto je radila od kuće. U pokušaju da privuče nečiju pažnju, počela je da se oblači seksi. Dok su ostale majke nosile muške bermude sa džepovima, majice i patike, Rebeka je oblačila *mark džekobs* miniće, *splendid* majice sa dubokim dekolteom, nabudžene brusthaltere i *miju-miju* jebi-me cipele od četiristo dolara. Prošle nedelje, dok je tibetanska bejbisiterka Sonam bila sa Ebi, Rebeka je otišla u *Nolitu* da kupi kombinezon protkan zlatnim nitima.

Ali, čak ni on nije pobudio pažnju. Kraj ljuljaški na igralištu Linkon-Berkli, stajala je pored jednog tate sa zaliscima. Saginjala bi se i čekala da se upilji u nju. Dopustio bi da ga uvuče u razgovor, ali bi već u prvu rečenicu ubacio frazu „moja supruga“, kao da nije znala da je pod papučom, čim živi u Park Sloupu, urbanom Stepfordu prepunom mladih beličkih porodica. Nešto ranije tog leta, simpatični tata plavušan u *obama* majici zapodenuo je flert, ali je nakon nekoliko minuta rekao nešto o svom partneru Riku.

Deca iz loših razvoda sedamdesetih, ovi monogamni tridesetogodišnjaci spremni da se ugnezde – imali su moral iz pedesetih; novinski članak opisao ih je kao „nove viktorijance“. Ako je u ovim domaćinstvima uopšte bilo seksa, to nije moglo da se proceni prema odnosu između supružnika. Najdepresivnije su izgledali roditelji dvoje dece, propalih tela i pogleda prepunog rezignacije i kajanja. Prebacivali su decu iz ruke

* *Slob* – aljkav. U igri reči – aljkava osoba. (Prim. prev.)

u ruku, jedva obraćajući pažnju jedno na drugo. Lica bi im sinula samo kad bi beba pljesnula rukama ili se nasmešila. Ličili su na radnike koji rade na istoj traci, gledaju na sat i razmišljaju: *Još samo osamnaest godina.*

Rebeka bi volela da je odrastala u ludoj eri raspojasanih zabava i pokreta za oslobođenje žena, kada se seks mogao naći na svakom ćošku, a varanje bilo uobičajena pojava. Ako ste u to vreme bili u braku bez seksa, bar ste znali šta vam je činiti. Nova televizijska serija *Svingtaun*, pokušavala je da probudi nostalgiju prema sedamdesetima, ali joj je dosadila nakon nekoliko epizoda. Smatrala ju je suviše smernom da bi bila seksi.

Kad god bi Rebeka razmišljala o ljubavniku, zamišljala ga je kao prosedog muškarca u četrdesetim, koji stavlja štipaljku na novac i puši cigarete ne izvinjavajući se zbog toga. Kao mlađa, gledala je film *Seks, laži i video-trake* i možda je zbog toga uvek zamišljala Pitera Galagera.

Ali dok ne pronađe njega, moraće tokom Ebine popodnevne dremke da se samozadovoljava uz čuvene filmove iz sedamdesetih: paraplegični Džon Vojt koji oralno zadovoljava Džejn Fondu u *Povratku kući* (najžešća scena impotencije u istoriji američke kinematografije), Donald Saderland i Fonda u *Klutu*, Džordž Sigal koji siluje Suzan Anspak u *Zaljubljenom Blumu*. U ovim filmovima pronalazila je ono što je tražila – čoveka koji uzima bez pitanja.

Čim je ušla u spavaću sobu, iskočila je iz farmerki i plave *kozabela* majice, smestila *mini-perl* kraj sebe i pritisla prekidač. Ništa se nije dogodilo.

Ponovila je. Opet ništa.

Baterije su se istrošile.

Setila se Ebine vrteške.

Bila je to crno-bela *tajni lav** pokretna simfonija, koju su njeni roditelji kupili Ebi kada su prvi put dolazili da je vide. Mogli ste da birate Mocarta, Baha ili Betovena, a kada ju je njen otac pričvrstio iznad kreveta, našalila se: „Kako to da nema Gustava Malera?“

Svakog dana u određeno vreme Rebeka bi spustila Ebi u krevetac, uključila vrtešku i dete bi se uspavalo. Uključila bi je opet ako bi se malena promeškolinjala. Ebi je bila kao hipnotisana Betovenovom *Petom* i lako bi tonula u san.

U ovom trenutku, verovatno je u REM fazi, tako da je bila prilično sigurna da može da pozajmi baterije, a da je pritom ne probudi. Prikrala se vrtešci, izvukla ih i izašla.

* *Timy Love* – majušna ljubav. (Prim. prev.)

Dobro je zatvorila vrata spavaće sobe. Namestila je baterije, otkopčala prsluče i sklonila ga, stavila levu ruku na bradavicu, desnu na *jaje*, i dok su gačice i farmerke ležale zgužvane na podu, bacila se na posao. Zamišljala je da je Izabel Ađani koja čeka Polanskog, jer je on na neki čudan način privlačio Rebeke, uprkos tome što je ličio na pacova. Unutar mračnog i vlažnog bioskopa koji prikazuje filmove B produkcije, otkrila je da je toliko privlačni; možda zato što je predosećala njegovu pedofiliju. Spustila mu je ruku na prepone. Istog trenutka mu se ukrutio. Pogledao je levo-desno, zagrlio je, spustio joj šaku na dojku i stisnuo. Umesto da joj se zgadi, ona kurva od *Izabelke* poljubila ga je u usta, uopšte se ne obazirući na prljave matorce oko sebe.

Pojačala je vibrator. Stisla je jače bradavicu, zamišljajući neukaljanu režisersku ruku Romana Polanskog. Dok joj se telo zatezalo i počinjalo da se znoji a ona osećala da samo što nije svršila, začula je jasan plač devojčice.

Ubeđivala je sebe da se Ebi samo meškolji zbog promene položaja i da će opet zaspati za sekundu ili dve.

Plać je postao još glasniji. Rebeka je prebacila vibrator na treći stepen, razmišljajući o Romanu Polanskom. Stavila je jastuk preko glave i batalila bradavice. Ali čak i tada čula je kćerku kako zavija. Zvučalo je poput kaka-plača.

Dođavola. Bacila je jastuk i ušla u sobu. Odmah je osetila smrad. Podigla je Ebi i bez reči je odnela do stola za presvlačenje. Što manje dižete prašinu, veće su šanse da će ponovo zaspati. Devojkicu je presvukla i pelenu žustro bacila u kantu. „Šššš“, rekla je i spustila je u krevetac. „Nastavi da spavaš. Šššš.“

Ebi se nezadovoljno promeškoljila i vrisnula koliko je grlo nosi. Vrteška joj je nemo visila iznad glave. Rebeka je morala da načini *Sofijin izbor*: sopstveni orgazam ili kćerkin san. Majušana ljubav ili *tajni lav*.

Znala je šta bi rekao doktor Mark Vajsblut, autor knjige *Zdrav san, zdravo dete*: velika je verovatnoća da će bebe koje neredovno i prekratko spavaju, kada porastu imati poremećaj pažnje, poteškoće sa učenjem i nesanicu.

Ipak, uz znatno oklevanje i razdraženost zbog mnogih načina na koje joj je materinstvo uništilo život, Rebeka se odvušla u spavaću sobu, izvadila baterije iz vibratora i vratila ih u Ebinu vrtešku. Beba je zaspala za minut, ali Rebeka više nije imala snage za *Stanara*. Prekrštenih ruku, ležala je na krevetu i zurila u ružičasti falus kraj sebe. Uskoro se oglasio interfon.

Zlatna obala

Karen Brajan Šapiro nije mislila o sebi da je neurotičar, već više neko ko je spreman da odgovori zahtevima urbanog materinstva. Nije joj izgledalo neobično što u tašni drži bočicu *purelijevog* antibakterijskog gela bez mirisa i njime nekoliko puta dnevno pere ruke sinu Darbiju. Treba reći da je dečak dobio ime mnogo pre nego što je glumac Patrik Dempsey tako nazvao *svog* sina.

Nije joj bilo neobično što na igralištu u Trećoj ulici primorava Darbija da trči sa *One Step Up* štitnicima za kolena, mada je asfalt obložen crnom gumom. Ni što je u kadu stavljala gumeni otirač da se dečak ne bi okliznuo i pao. Ni to što ga je prijavila za sedam, *sedam* bruklinskih predškolskih ustanova kad mu je bilo svega petnaest meseci, uključujući Grejs Čerč, Bruklin Hajts Montessori i Centar za rano detinjstvo u Garfield Templu, kako bi bila sigurna da će ga primiti u jednu od njih. (Primljen je u Templ, ali samo zato što je potrošila hiljadu osamsto dolara da bi se učlanila u kongregaciju. Darbijeve drugari iz razreda činili su mešavinu Jevrejčica i goja*, čije majke ovu školu od milja zovu *Garfield*.)

Karen se nije mnogo čudila što njen četvorogodišnjak traži da mu stavi pelenu kad treba da kaka, nakon čega bi je sam skinuo, obrisao se i ponovo obukao gaćice. Koliko god da je bilo ponižavajuće stavljati mu pelenu na igralištu, Karen bi mnogo veću krivicu osećala ako bi ga na silu terala na nošu, stvarala otpor u njemu i tako mu zauvek poremetila stomak.

Mada nije mislila da dete treba siliti na ono za šta još nije spremno, verovala je da ostatak sveta treba pritiskati da čini razne stvari za njenog sina. U ovom životu „čovjek je čoveku vuk“ i Karen je smatrala da je njena

* *Goje* – oni koji nisu Jevreji. (Prim. prev.)

roditeljska dužnost da učini sve da svom detetu obezbedi prednost. U suprotnom, biće osuđen da život provede kao mediokritet.

Zato joj ni sada, u tri po podne, nije bilo neobično što zvoni na vrata potpunog stranca, samo zato što je čula da se u toj zgradi prodaje stan. To joj je rekao jedan otac u Garfildu, koji je to saznao od šetača psa svoje supruge. Taj otac, Nil Haris, kazao joj je da vlasnici u nedelju lično prodaju stan, po principu *otvorene kuće*. Mada će u četvrtak dati oglas u on-lajn izdanju *Njujork tajmsa*, Karen je želela da baci pogled pre toga.

Prema Nilu, bio je to relativno mali stan od 290 kvadrata, sa tri spavaće sobe, dekorativnim kaminima i otvorenom kuhinjom. Međutim, njegova najveća prednost bila je što se nalazi u školskom rejonu P.S. 321*. Karen i njen suprug Meti već dve godine traže stan i zajedno sa Darbijem posećivali su *otvorene kuće* skoro svakog vikenda, nadajući se da će naleteti na pristojnu ponudu. Međutim, već su ih nekoliko puta pretekli drugi kupci. Mada se stanje na tržištu nekretnina tokom proleća znatno poboljšalo, Karen je počela da se plaši da nikad neće ponuditi dovoljno novca za bilo šta.

Živeli su u iznajmljenom stanu u Četrnaestoj ulici, između Šeste i Sedme avenije, što je značilo da se njihov stan nalazi u rejonu P.S. 107**. Mada je 107. napredovao zahvaljujući serijama uspešnih članaka o prikupljanju donacija, sa Polom Osterom i Džumpom Lahirijem kao zvezdama, rejon 321 i dalje je bolje prolazio na testovima.

Karen je u časopisu *Njujork* pročitala da stanovi u rejonu 321 prosečno koštaju sto hiljada dolara više od sličnih stanova u rejonu 107, ali je smatrala da ne treba žaliti novac ako to znači da će vaše dete pohađati školu u koju ide 62% belaca, umesto samo 43%. Naravno, u 321. išao bi samo do petog razreda, jer su viši razredi u M.S. 51*** na Petoj aveniji pravi rezervat za divljake. Ipak, planira se gradnja nove škole, koja će sigurno biti otvorena pre nego što Darbi napuni dvanaest godina.

Početna cena za stan u Ulici Kerol iznosi 675.000 dolara. Ako ponude 700.000, pomislila je da vlasnici možda uopšte neće želeti da održe *otvorenu kuću*. Malo će se natezati oko mesečnih rata, ali ako stan sad deluje skupo, za nekoliko godina videće se da su napravili dobru kupovinu. Osim toga, ako bi samo mogla da porazgovara sa vlasnicima, odmah bi

* P.S. 321 – Osnovna škola *Vilijam Pen* u Park Sloupu. (Prim. prev.)

** P.S. 107 – Osnovna škola *Džon Kimbal* u Park Sloupu. (Prim. prev.)

*** M.S. 51 – Škola *Vilijam Aleksandar*. (Prim. prev.)

shvatili da je ona dobar čovek, fina osoba dostojna podrške kućnog saveta, da ima lepo vaspitano dete i ne drži kućne ljubimce, da joj se može verovati i da njena porodica ima prihod od 286.000 dolara godišnje.

Stan ne samo što se nalazio u ulici koja ima ime, što znači da je na samom severu, u najskupljem delu Park Sloupa, već je park postojao i u samom bloku. Što je još bolje, od njega se laganim korakom može stići do *Prospekt park fud kooperative*, čiji je Karen član. Iz Saut Sloupa treba joj dobrih dvadeset minuta do ove prodavnice, što je kupovinu činilo nezgodnom, da ne pominjemo Metijeve i njene smene na poslu. (Svi odrasli članovi domaćinstva moraju da odrade smene, ali pošto Meti i inače mnogo radi, ona je preuzimala i njegove obaveze. Radila je u obdaništu da bi mogla da povede i Darbija; politika *Kooperative*, orijentisana prema zaštiti porodice, jedan je od razloga zbog kojih se Karen učlanila.) I Nort Sloup je bliže centralnom ogranku bruklinske Javne biblioteke i klubu Montak, gde je Karen dva puta nedeljno išla na sastanke *nadzornika težine*. Zato je bila ubeđena da će selidba biti dobra ne samo za njeno zdravlje, već i za opšte blagostanje.

Karen je imala trideset dve godine, ali je izgledala starije zbog deset kilograma viška nakon porođaja. Imala je sto šezdeset dva centimetra, bledu irsku kožu na majku, dok joj je tamna kosa bila ošišana kratko u takozvanom „mama“ stilu, koji je prihvatila još dok je Darbi bio beba. Trudila se da popravi svoj izgled – umesto tašne nosila je *bruklin industris* torbu za kuglanje i stavljala puder – ali nakon četiri godine boravka u kući, naučila je da se oblači praktično, u komotnu odeću i crno-bele *MBT* cipele za šetnju, koje je kupila u centru za pilates u Ulici Junion.

MBT je skraćenica za *masai bosonogu tehnologiju* i cipele sa ogromnim, kosim đonom, koje vas teraju da savijate stopalo dok koračate, oponašajući duge korake pripadnika istočnoafričkog plemena Masai, koje ne muči celulit. Za šest meseci koliko nosi ove cipele, Karen je primetila tek nezatno poboljšanje, ali nije gubila nadu.

Preko interfona se začuo osoran ženski glas: „Ko je?“

„Hm, došla sam zbog *otvorene kuće*“, odvrtila je Karen, trudeći se da ne zvuči nervozno.

„Kakve *otvorene kuće*?“ besno je upitala žena.

„Hm, *otvorene kuće* u nedelju?“ zacvrkotala je Karen glasićem koji je savladala čim se Darbi rodio. Naučila ga je od susedki koje su takođe bile domaćice i koje su ga prihvatile još u internatu. „Trosoban stan? Na prodaju? Vlasnici ga lično prodaju?“